

" Zaman "

22.3.2007

Alkan Soyak

asoyak@marmara.edu.tr

"TOKİ'nin İstanbul Ataköy'deki deniz kenarında yer alan arazinin satışı için yapacağı açık artırma ihalesinin iptal edildiği haberini" okumamla başlıyor zamanda yolculuğum.

Girişteki uzun ve yana doğru açılan kapısı, rutubetin etkisiyle çürümüş ve paslanmış. Üzerinde kocaman bir "asma kilit". Kapının hemen yanında, "Pala Hamza"nın kuşkulu bakışlarıyla bizi süzdüğü, verdiğimiz selama "içinden küfür ederek", başıyla karşılık verdiği, o derme çatma bekçi kulübesi. Hâlâ bir yaşam belirtisi olmasına rağmen, o an için kimse yok içinde! Hiç tereddütsüz ve düşünmeden, elim ayağım kir-pas olacakmış ne gam; bırakıyorum paslanmış kapının üzerinden kendimi, gençliğimin en güzel anlarının geçtiği "o çılgın toprağa". İşte, şimdi içerideyim ve baş başayım gençliğimle...

En iddialı basketbol ve futbol maçlarımızı yaptığımız beton sahanın yanına geliyorum. Delikanlılığın verdiği o bitmez-tükenmez nefesle, biraz da kenarda seyreden kızları etkileyebilmenin getirdiği hırsıyla, damarlarımızın en ince noktalarına kadar giden "ateşi" anyorum. Tasfiye edilen bankanın hurdaya çıkarılmış demirbaş otomobilleri, balık istifi gibi dizilmiş; satılmayı bekliyorlar beton sahada.

Sahile inmeyi sağlayan, kenarları kalın çalılıklarla örülü ince patika yollar anyorum, sevgilimle el ele dolduğum... "Pala Hamza"nın ortalığı yırtan düdüğünü duymazlıktan gelerek, kuytu köşelerindeki "ilk öpüşmeleri" anyorum. O baştan aşağıya beni sarsan, beynimin içini allak bullak eden; "Ankaralı- kolejli kızın" hesapsızca ilk öpüşünü. Yaban otları her yeri kaplamış. Aşısız güller, boynu bükük, saçılmış... Sarmaşıklar kurumuş... Deniz kıyısına ulaşabilmek için Afrika ormanlarında yürümekle eş değer bir çaba sarf etmek gerekiyor. Direniyorum, zorlanıyorum ama vazgeçmiyorum, gençliğimi anyorum!

Ey koca çınar! Muhteşem çınar! Belki 200 yıldır gördüklerini ve duyduklarını bir sır gibi saklayıp, tüm haşmetinle silüetini denize akıtan çınar! Okul çıkışı toplanıp altında delikanlılığımızın en "hesapsız sohbetlerini" yaptığımız; "memleketi kurtarma" planlarının şahidi çınar. Her şeye rağmen dimdik ve hâlâ mağrur. Umutla doluyorum. Denize yöneliyorum; mavi sularında Ataköy plajına yaptığımız yüzme yarışlarının sonunda, buralarımızı açıp, kendimizi ödüllendirdiğimiz kumsalı anyorum. Marmara'nın kusmuğuyla karşılaşıyorum, öylesine midesi bulanmış ki zavallının, inanamıyorum; medeniyetin her türlü pisliğini yutmak zorunda kalmış besbelli ve öylece kusmuş kumsala haykırmasına...

Cemal'i anyorum, Hakan'ı, İrfan'ı, Ahmet'i, Erdal'ı, Murat'ı ve Mete'yi... Yazın kamp sakinlerine tahsis edilen; kışın ise öğrencilerin barındığı odalarımıza doğru yöneliyorum. Boyası tamamen yok olmuş, sıvası dökülmüş; çatlaklar, çatlaklar... Tüm odalarımızın kapıları ardına kadar açık, camlar kırık dökük. Okulda dayatılan ve ezberlemeden geçemediğimiz kitapların sıra sıra dizildiği çalışma masamı ve yatağımı anyorum. Seviniyorum; en azından sokak kedileri ve köpekleri mekân tutmuş odalarımızı. Bir müzik geliyor içeriden... Sanki zamanının "sisli koridorundan" süzülüyor... Pink Floyd çalan... Tüm mistizmi ve şiirselliğiyle Pink Floyd'u dinliyorum. "Time"ı dinliyorum; yıkık dökük, terkedilmiş, satılmak için ihaleye çıkarılması düşünülen ve gençliğimin en güzel anılarını yaşadığım "o toprakta", gözlerim yaş içinde:

"Sıradan bir günü oluşturan anları sayarak
Zamanı parçalarsın, kolayca harcarsın.
Doğduğun topraklarda bir parça toprağın üstünde dolanarak
Sana yol gösterecek birini, bir şeyi bekleyerek.
Yoruldu eve kapanıp yağmuru seyretmekten ve güneşte mayışmaktan
Daha gençsin ve yaşam uzun, harcayacak vaktin var bugün
Ve bir gün bakmışsın ki on yılı bırakmışsın ardında
Kimse söylemez sana koşacağın yeri, başlama işaretini kaçırmışsın.
Ve koşarsın koşarsın güneşi yakalamak için ama güneş batmakta.
Ve dolanmakta tekrar sana görünmek için
Güneş aynı güneş aslında ama sen yaşlısın artık
Bir nefeslik ömrün var ve bir gün daha yakınsın ölüme
Gittikçe kısalmakta yıllar, vakit bulamayacağız galiba
Tasanlar ya sıfır ya da yarım sayfa karalama
Umutsuzluğa sanılarak avarelik etmek İngilizlere özgüdür
Vakit geçti bitti şarkı, söyleyeceklerim bitmedi ama" *.

*Türkçe çevirisi için bkz; <http://www.okeania.net/>